Конгрес Українських Націоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 26 лютого 2008 року № 9 (225)

КУН В ДІЇ

НА ДЕРЖАВНИЦЬКИХ ПОЗИЦІЯХ

Конгрес Українських Націоналістів відзначив своє п'ятнадцятиліття

З нагоди 15-ї річниці утворення правої політичної партії – Конгресу Українських Націоналістів в агенції УКРІНФОРМ відбулася прес-конференція. З журналістами українських ЗМІ зустрілися: заступники голови КУН Володимир Борейчук і Марія Олійник, голова секретаріату Головного Проводу КУН Степан Брацюнь, головний редактор газети "Нація і держава" Михайло Сидоржевський та пропагандивний референт КУН, історик з Луганська Руслан Єгоров.

Юлія МИРОНЧУК

Отже, що є КУН на сьогодні? Насамперед, це близько 30 тисяч осіб, патріотів України, які працюють задля утвердження політичних, соціальних і культурних прав Української Нації. Партія має юридично зареєстровані осередки в усіх обласних центрах України, у Києві та Севастополі, а також у 608 районах та містах обласного підпорядкування і в 1565 селах та селищах. Як повідомив голова Секретаріату КУН Степан Брацюнь, партія має 23 своїх депутати в обласних радах, 273-х – у районних радах, 133-х – у міськрадах; 12 членів КУН обрані міськими та 89 – сільськими головами. Назагал КУН має також 960 депутатів від партії у сільських і селищних радах.

Заступник голови КУН Володимир Борейчук висловив задоволення тим фактом, що впродовж 15 років партія зберегла цілісність, а нині набирає сили, до її лав все активніше приходить молодь та українська інтелігенція.

– У пострадянському суспільстві надзвичайно складно розбудовувати праву націоналістичну партію, – наголосив він. – Але ми мали дуже поважного голову, видатного українського політика, голову Проводу ОУН у 1991–2000 роках, президента Антибільшовицького блоку народів (1986–2003 рр.), народного депутата України трьох скликань Славу Стецько. Ця видатна особистість стала засновницею КУН та доклала значних зусиль для становлення й побудови партії. Коли 2003 року пані Слава відійшла у вічність, перед нами постало серйозне питання: кого обрати наступником? Нині впевнено можемо сказати, що VII Збір КУН, який відбувся 13 квітня 2003 року, прийняв правильне рішення, обравши Олексія Івченка. Відтак маємо поважного молодого голову КУН. Незважаючи на несправедливі наклепи, що поширювалися тоді, коли він очолював НАК "Нафтогаз України", сьогодні всім зрозуміло, що це був найкращий керівник стратегічно важливої для України структури за весь період її існування.

Під час прес-конференції (зліва направо): М. СИДОРЖЕВСЬКИЙ, С. БРАЦЮНЬ, В. БОРЕЙЧУК, М. ОЛІЙНИК, Р. ЄГОРОВ

Конгрес має благородну мету – збудувати Українську Національну Державу, державу Української Нації. У ході моніторингу Конгрес Українських Націоналістів визнано політичною силою, програма й діяльність якої цілком відповідають Альянсу правих партій Європи. КУН лише тому є асоційованим членом Альянсу, що Україна поки що не в Євросоюзі.

Заступник голови КУН Марія Олійник, яка живе і працює в Донецьку, сфокусувала увагу присутніх на реаліях Сходу України, порівнявши стан справ на початку дев'яностих років минулого століття з нинішнім:

– Коли у липні 1992 року ми проводили конференцію секретаріату ОУН на Донеччині й Луганщині – яблуку ніде було впасти. Люди цікавилися історією, хотіли знати, з якою метою утворюється націоналістична політична партія парламентського типу. На Донбасі це було вкрай потрібно, адже там панувала компартія.

Закінчення на 2-й стор.

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

ПАЦІЄНТИ ПАВЛІВКИ – У ПАРЛАМЕНТІ?

Серед "нашої" влади дуже багато "хворих на голову" людей. Те, що вони творять, абсолютно не боячись ні людського осуду, ні Божого суду, вже нікого не дивує. Всі ці "Льоні-космоси" ніби постали зі сторінок знаменитої книги італійського єврея Чезаре Ломброзо "Про типи злочинців". Парламент у нас перетворився на якусь божевільню, своєрідну Павлівську лікарню в Києві. Та й в останній, думаю, пацієнти поводяться куди стриманіше, ніж деякі "народні обранці". Сюрреалізму ситуації додають дитячі кульки з написами. Вони нагадують напомповані божевільними в одному з романів презервативи. Та будь-який психоаналітик вам скаже, що написи на кульках, зроблені у зрілому віці не жартома, а цілком серйозно, означають дуже важку психічну хворобу.

Очевидно, що Україна вже впритул підійшла до радикальних політичних змін. Не може так довго тривати, щоб людину, яка поцупила з кіоска пачку цигарок, саджали до тюрми на 5 років, а злочинців, які обібрали все суспільство на мільйони і мільярди, нагороджували орденами. За законами геополітики повний параліч і маразм влади передує кардинальним змінам у суспільстві.

Петро МАСЛЯК

СОБОРНІСТЬ

УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС КУБАНІ

У Києві пройшла урочиста академія з нагоди 90-ї річниці проголошення Кубанської Народної Республіки

Микола ПРИБЕРЕЖНИЙ

У драматичних 1917–1918 роках мешканці Кубанського краю, як і інші поневолені народи Російської імперії, на хвилі революційного піднесення включилися у боротьбу за незалежність. Вже 16 лютого 1918 року вони проголосили в Катеринодарі Кубанську Народну Республіку. А оскільки абсолютну більшість населення цього регіону становили вихідці з України, то цілком зрозумілим стало їхнє бажання увійти до складу України, яка на той час також у непростих умовах виборювала власну незалежність. На жаль, цьому прагненню тоді не судилося здійснитися...

Від тих вікопомних подій у плині часу непомітно збігло 90 літ. Але увесь цей період українці Кубані з непідробним інтересом ставилися до життя рідного народу, звертали свої погляди до матірної землі у дні радости і в години лихоліття.

Аби ще раз підтвердити нерозривний зв'язок українців Кубані з Батьківщиною, через 90 літ після вікопомної події – 16 лютого 2008 року посланці цього краю за підтримки і сприяння Української Всесвітньої Координаційної Ради зібралися в Українському домі столиці України на урочисту академію з нагоди річниці проголошення Кубанської Народної Республіки.

Перед початком заходу для його учасників було влаштовано фотовиставку та виставку книг про сучасне життя українців Кубані та її історію, підготовлену представником Українського козацтва Євгеном Петренком. Тут же відомий бандурист Тарас Силенко виконував українські козацькі пісні.

Вступним словом урочисту академію відкрив перший заступник голови УВКР Михайло Ратушний.

Учасників заходу тепло привітали голова УВКР Дмитро Павличко та Президент Світового конгресу українців Аскольд Лозинський.

Про відродження українства на Кубані й проголошення самостійности Кубанської Народної Республіки розповів професор Київського національного університету імені Тараса Шевченка, доктор історичних наук Володимир Сергійчук, який висвітлив ще один маловідомий період визвольних змагань українців за Самостійну Соборну Українську Державу, проілюструвавши свій виступ окремими архівними документами.

На урочистій академії виступили також голова Об'єднання українців Кубані Микола Сергієнко та представник Українського козацтва, уродженець Кубані Євген Петренко.

Під теплі оплески присутніх директор видавництва "Смолоскип" Ростислав Семків подарував делегації українців Кубані бібліотечку українських авторів.

Звучала на урочистій академії і українська пісня у виконанні козацького гурту "Вольниця" під керівництвом Володимира Яремчука.

На закінчення ведучий Михайло Ратушний зачитав присутнім заходу лист від української громади Києва.

09
4 820102 210017

НА ДЕРЖАВНИЦЬКИХ ПОЗИЦІЯХ

Скажу, що тоді розбудовувати Конгрес на Донбасі було і простіше, і безпечніше, бо згодом відбулася мімікрія комуністів, які робили все, щоб залишитися при владі й надалі посідати ключові позиції на Сході. Як лишень вони не називали себе – і ліберальною партією, і народною, а нині це Партія регіонів. На превеликий жаль, на Донбасі ідеологія комуністів зрослася з криміналітетом, в результаті чого продовжується пограбування і Донбасу, і України. Маємо констатувати сумну обставину: українці на Донбасі залишилися і без майна, і без ЗМІ. А перефарбовані комуністи – при владі та мріють прибрати до рук ще й землю. Нам, українцям, на Донбасі залишається намагатися схилити можновладців бодай до того, щоб дотримуватися законів України.

Голова Секретаріату Головного Проводу КУН Степан Брацюнь окреслив зростаючу перспективу партії:

– Особливо активно зростало членство партії впродовж останніх півроку. Можливо, через те, що КУН не брав участи у позачергових парламентських виборах і тим зберіг власне обличчя як партії націоналістичного змісту, яка відстоює інтереси української нації. Нині до нас з багатьох державницьких політичних сил приходять люди, які обирають КУН як єдину політичну силу, що бореться за наповнення Української держави національним змістом. Наприклад, на Запоріжжі Гуляйпільський осередок УНП у повному складі перейшов до КУН. Центральна Україна загалом почала давати дуже серйозні плоди у світоглядному сприйнятті націоналізму. Тобто перспективи у нас – неабиякі.

Головний редактор тижневика КУН "Нація і держава" Михайло Сидоржевський, рекомендуючи всім присутнім познайомитися з друкованим органом партії, зокрема, наголосив:

"Нація і держава" посідає певну нішу в нашому інформаційному просторі, котрий значною мірою засмічений виданнями, які далеко не завжди відстоюють позиції української нації та Української держави. Ми стоїмо за українців та Україну у неспокійному сьогоденні, коли на наших очах триває, розгортається і продовжується боротьба за Українську державу.

Молодий луганчанин, історик, пропагандивний референт КУН Руслан Єгоров, аналізуючи вітчизняний інформпростір, назвав його значною мірою окупованим неукраїнськими та відверто ворожими до України чинниками, а також докладно розповів про зініційований КУН проект "Антиокупант", що має на меті залучити молодь до відстоювання української музики, кіно, мови, ЗМІ на теренах нашої держави.

Журналісти поцікавилися позицією КУН з головних суперечливих питань сьогодення: вступу до ЄС і НАТО та взаємостосунків з Росією, а також наболілих проблем Києва та столичного регіону.

Центр Європи – в Україні, тож її логічний вектор – євроінтеграція. НАТО українські націоналісти сприймають як гаранта безпеки та державної цілісності України. Взаємини з РФ очільники КУН бачать прозорими, рівноправними, чесними, справедливими. І домагаються таких самих прав для 10 мільйонів українців Росії у питаннях мови, ЗМІ, освіти, церкви, якими користуються росіяни в Україні. КУН також відстоює питання щодо повернення Україні належної їй частки золотовалютного запасу колишнього Союзу, як і історичних цінностей, вивезених до Росії з України в часи існування двох імперій – Російської, а потім радянської.

Юлія МИРОНЧУК

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Замість традиційного "застілля" на честь капітуляції "Червоної Армії" перед німцями у лютому 1918 року регіонали, комуністи, прогресивні та просто соціалісти кинули всі свої сили на боротьбу з книжкою про УПА.

На 23 лютого кримська організація КУН запланувала презентацію книги останнього Головного Командира УПА Василя Кука, а також брошури "Правда історії", виданої КУН.

ПРИМАРИ КОМУНІЗМУ ЗАВОРУШИЛИСЯ В КРИМУ

УПА зірвала "свято 23 лютого" в Сімферополі

На зустріч, яку планували зробити у вигляді оприлюднення документальних аудіоматеріалів та дискусії, були запрошені два ветерани УПА, які мешкають у Криму, – Матвій Голян і Володимир Чермошенцев. Завдяки широкому анонсуванню презентації місцеві активісти КПУ, ПРУ, СПУ, ПСПУ та "Русского блока" вирішили замість святкового застілля кинути всі сили на те, щоб не допустити проведення презентації. За ініціативою місцевої влади всі традиційні заходи на честь 23 лютого були перенесені на 22 лютого, в тому числі й помпезні зібрання, покладання квітів і таке інше. На 23 лютого кримська влада отримала інше завдання – не допустити оприлюднення документів, які є в новій книжці спогадів Василя Кука.

На запитання журналістів відповідають М. ГОЛЯН і В. ЧЕРМОШЕНЦЕВ

Перед початком презентації біля приміщення прес-центру в Сімферополі з'явилося близько 150 маніфестантів з червоними та російськими прапорами. Міліція (в тому числі й внутрішні війська) блокувала вхід, даючи можливість лише журналістам потрапити на презентацію. Однак, незважаючи на заперечення організаторів, міліція пропустила в зал депутатів Верховної Ради Криму і сімферопольської міськради від "Блоку за Януковича". Разом з ними в зал пропустили їхніх помічників з дудками. Ті почали голосно скандувати лозунги СРСР та дудіти в дудки. На запитання кореспондента "Майдану" правоохоронцям, чи не вважають вони ці дії порушенням громадського порядку, міліціонери відповідали: "Ні, це не порушення громадського порядку. Кричати, дудіти та заглушати мову мають право всі до настання 22 години".

Депутат від "Блоку за Януковича" Олег Слюсаренко голосно вимагав не проводити презентацію, поки організатори не покажуть йому "дозволу" на її проведення. Правоохоронці не перешкоджали в цьому ні йому, ані десяткові відморозків, які час від часу то скандували "Бандеровцы вон из Крыма", то співали гімн СРСР, то дуділи в дудки.

Тим часом журналісти, помітивши, що провокатори намагаються зірвати презентацію, переключили увагу на двох ветеранів УПА, які мешкають у Криму, – Матвія Голяна і Володимира Чермошенцева. Бійці УПА, які звикли до конспірації та діяли у підпіллі, дали інтерв'ю неподалік президії, де скандалили депутати-провокатори. Скандалісти навіть не помітили, що головна подія відбувається у них у запіллі.

Через годину депутати від ПР пішли геть, голосно заявивши присутнім, що презентація "закінчена". Їх очікувало близько 30 маніфестантів. Решта не витримали годинного стояння перед зачиненими дверима під музику шансону та російських патріотичних пісень.

50-ти книжок, отриманих кримськими КУНівцями від їхніх львівських однопартійців, не вистачило для всіх журналістів, присутніх на презентації. Представники радіокомпаній отримали аудіозапис Василя Кука на CD. Презентація хоча й відбувалася в умовах, наближених до бойових, але головну свою мету виконала – донесла інформацію до журналістів.

Сімферопольці, яких ми зустріли біля будинку, шкодували, що їм не вдалося потрапити на презентацію. "Ми не прихильники УПА, але історію треба знати", – сказали вони кореспондентові, і при цьому попросили сфотографувати їх на пам'ять.

Коментар одного з упорядників та видавця книги Ярослава Сватка:

– Я мушу щиро подякувати голові кримського КУН Василеві Овчаруку за здійснене ним під сильним пресингом з боку антиукраїнських сил. Йдеться не лише про його витримку під час презентації, а й про усе, що він зробив протягом тижня для того, щоб презентація відбулася. УПА в Криму присутня сьогодні і в особі Овчарука та його однодумців. Після презентації дзвінки від журналістів на мій мобільний надходили з інтервалом 20 хвилин. Усі хотіли дізнатися щось про Кука чи про книжку. Звичайно ж, тут є і "заслуга" пікетувальників, які допомогли привернути увагу ЗМІ, але дякувати Наталії Вітренко передчасно. У нас попереду "Нахтігаль у запитаннях і відповідях".

Майдан-ІНФОРМ

ДРОГОБИЦЬКІ БАТАЛІЇ: МЕР ПРОТИ ДЕПУТАТІВ

21 лютого у Львові керівництво Проводу ЛОО КУН та міський голова Дрогобича, колишній головний редактор часопису "Нація і держава" Микола Гук провели прес-конференцію, предметом якої була тема висловлення недовіри меру Дрогобича депутатським корпусом.

13 лютого під час засідання сесії Дрогобицької міськради депутати проголосували за дострокове припинення повноважень міського голови Миколи Гука. Таке рішення таємним голосуванням прийняли 38 депутатів, проти – 3, утрималися – 2, один бюлетень був визнаний зіпсованим, ще один депутат не голосував.

Микола Гук повідомив, що звільнення його із посади голови міста – результат діяльності місцевої коаліції, куди входять фракції "Нашої України", БЮТу і ППУ. Також п. Микола відкрив перед журналістами суть конфлікту із колишнім депутатом Львівської обласної ради Костянтином Іваночком, якому мер відмовив надати квартиру у місті Дрогобичі поза чергою, оскільки потребу у помешканні треба задовольняти, в першу чергу, малозабезпечених верств населення, – сказав Микола Гук.

ЛОО КУН, на чолі із головою Миколою Пшевлоцьким, підтримує Миколу Гука у його позові до суду. За словами Івана Василишина, адвоката п. Гука, голови правничого департаменту ЛОО КУН, правових підстав для його імпічменту місцева міська рада не мала. На думку Миколи Пшевлоцького, існуюча пропорційна система є недосконалою, оскільки за імпічмент Миколи Гука проголосували три фракції Дрогобицької міської ради – "Наша Україна", БЮТ і ППУ, які на виборах набрали сумарно 9 тис. голосів, тобто менше, ніж проголосували за кандидата в мери Гука (15 тис. голосів).

"Оптимальний варіант виборчої системи на місцевому рівні – це пропорційно-мажоритарна система, а у випадку імпічменту дрогобицького голови не враховувалася думка місцевої громади, яка і обрала мером Миколу Гука", – зазначив Микола Пшевлоцький. Сам Микола Гук повідомив, що після того, як суд схвалить рішення на його користь, він запропонує депутатам скласти повноваження і провести у Дрогобичі дострокові вибори міського голови та міської ради, розуміючи, що між ним та більшістю у міській раді взаєморозуміння не буде.

Прес-служба ЛОО КУН

ЛУГАНСЬКІ НАЦІОНАЛІСТИ ПРОТИ ШАБАШУ В СЄВЄРОДОНЕЦЬКУ

Провід Луганської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів оприлюднив заяву, в якій висловив занепокоєння з приводу проведення "збіговиська антиукраїнських сил у місті Сєвєродонецьку". "Таке збіговисько має на меті дестабілізацію політичної ситуації в Україні, що обов'язково призведе до погіршення економічної ситуації та стрімкого падіння довіри світових політичних і бізнесових кіл до України", – говориться в заяві.

Луганська обласна організація КУН висловлює рішучий протест проти проведення вищезгаданої акції у Сєвєродонецьку.

Наші корпункти

Місто	Кореспондент	Телефон
Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Демид Анатолій	(0382) 65-72-35
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

НА ТИЖНІ

МАНЕВРУВАННЯ ПЕРЕД МАЙБУТНІМИ БИТВАМИ?

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ,
"Нація і держава"

На минулому тижні Партія регіонів укупі з комуністами продовжувала пускати пузирі у будинку під куполом – блокували парламент. (Цікаво, хто придумав такий "ефективний" прийом боротьби з "агресивним" НАТО – за допомогою дитячих повітряних кульок?). Щоправда, на демонстрацію сили це аж ніяк не схоже; швидше, навпаки. Виглядає на те, що опозиція стала заручником своєї ж примітивної тактики, ефективність якої в кращому разі для неї є нульовою. Наразі залишається незрозумілим, яку ж головну мету ставили ініціатори блокування роботи Верховної Ради. Невже справді сподівалися, що таким чином вдасться досягнути руйнування коаліції НСНУ з БЮТ і створення замість неї владної коаліції за участю Партії регіонів? (До речі, саме в ті дні, під час зустрічі з міністром закордонних справ Німеччини Ф.-В. Штайнмайєром, лідер фракції ПР В. Янукович бідкався, що не вдалося створити коаліцію "належної" конфігурації).

Мимоволі закрадаються підозри, що насправді в опозиціонерів мети й не було, а вони діяли спорадично, за принципом "чим гірше, тим краще".

Наприкінці тижня, зрозумівши, що подібний сценарій не принесе ніяких дивідендів Партії регіонів, В. Янукович повідомив, що у вівторок парламент буде розблокований.

Скоріш за все, так і буде. Однак черговий тактичний програш регіоналів навряд чи пройде для них безслідно. Адже розмови про розбіжності в партії, і навіть про можливий розкол, лунають все частіше.

Пікантности цьому додав і вихід В. Балоги і ще шістьох його однопартійців з НСНУ і повідомлення про можливе формування нової пропрезидентської сили з "центристською" ідеологією, до якої може увійти і частина регіоналів на чолі з Ахметовим. Деякі видання навіть припускають, що за Ахметовим піде 30% Партії регіонів.

Якщо так станеться – хоча поки що робити якісь висновки передчасно – то це означатиме істотну зміну конфігурації на український політичній шахівниці, а також те, що вагома частина великого донецького бізнесу поставила остаточного хреста на президентських амбіціях Віктора Федоровича, у той же час дистанціювавшись й від Тимошенко як від можливої перспективи ще одного кардинального переділу майна в країні.

Безумовно, мають рацію політики і аналітики, котрі вважають, що демарш Балоги і компанії – ознака існуючих в НСНУ протиріч. Це видно неозброєним оком, і поспішне повідомлення про проведення з'їзду цієї політичної сили вже в березні красномовно це підтверджує. Проте не поспішаймо кидати на адресу керівника президентської канцелярії образливі пасажі – можливо, логіку цього вчинку нам вдасться зрозуміти дещо пізніше. Адже на наших очах головні суперники починають підготовку до майбутньої битви за президентський жезл, і перемանювання на свій бік сил зі стану противника (якщо це станеться) означає посилення власних позицій. Якщо Балога таки візьметься за реалізацію проекту зі створення нової пропрезидентської партії, то це означатиме, що домовленості про перехід частини донецьких до цієї партії відповідають дійсності.

Що це означає для Януковича – пояснювати не варто.

Йому доведеться вибирати, до якого табору з двох наявних приставати, причому в кращому разі – під другим чи третім номером.

За таких умов можна припустити, що в таборі Ющенка на момент проведення президентських виборів перебуватимуть принаймні дві великоформатні політичні сили – "Наша Україна" вкупі з "Народною самообороною" (якщо Луценко не перебіжить до Тимошенко, що цілком можливо), а також майбутня центристська політична сила, до якої за певних умов може пристати, крім "ахметівців", також і Литвин.

Щоправда, подібний сценарій наразі залишається гіпотетичним. Життя іноді безжально спростовує плани, пропонуючи несподівані сюжети і сценарії.

Разом з тим, демарш Балоги спонукав його колишніх однопартійців активізувати зусилля щодо створення "єдиної" партії. Принаймні, днями про це заявив голова політради НСНУ, керівник фракції НУНС у парламенті В. Кириленко. "Вже погоджений статут єдиної партії, – заявив він наприкінці минулого тижня. – На 95% готова її програма і організаційні умови об'єднання".

Втім, дуже сумнівно, що до цієї партії, якщо вона буде таки створена, увійдуть НРУ і УНП. Скоріш за все, обидва уламки Руху продовжать свій нескінченний "об'єднавчий" процес створення політичного фантому – т.зв. "Правиці", довівши його до повного абсурду. Іноді процес важливіший, ніж результат. Схоже, у випадку "Правиці" маємо якраз такий приклад. Дехто з лідерчуків уже так приріс до крісла партійного голови, що й не уявляє себе поза ним – хоч що б там трапилося.

Отож тиждень, який розпочався, обіцяє продовження української політичної драми.

Ціна питання – а йдеться не лише про владу в країні, боротьба за яку не припиняється ні на мить, а й про характер цієї влади, і про зовнішньополітичні орієнтири – є надзвичайно високою.

КОД НАЦІЇ

НАША ПРАВДА СИЛЬНІША

Під час нещодавньої зустрічі в Москві українського та російського президентів у числі інших зачіпалася тема "спільних сторінок історії". Це стало відомо зі слів Путіна під час прес-конференції за підсумками переговорів. Він заявив про можливе "спільне святкування 300-річчя Полтавської битви". Також Путін заявив, що вважає за доцільне обговорити це питання з "шведськими партнерами".

Мал. М. КУМАНОВСЬКОГО

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ,
"Нація і держава"

Деякі російські видання при цьому повідомили, що обидва президенти справді досягли домовленості щодо тристороннього "святкування" річниці Полтавської битви, і що нібито масштабна інформаційна кампанія з цього приводу має розпочатися восени нинішнього року, в рамках підготовки до 300-річчя руйнування гетьманської столиці в Батурині.

Отож, Кремль пропонує нам спершу спільно "відсвяткувати" річницю влаштованої московським військом різанини українців у Батурині, а потім, залучивши ще й шведів, так само гуртом відзначити нашу поразку під Полтавою.

Воістину, немає меж московському блюзнірству!

"Шляхта була, все взяла,
кров повипивала,
А москалі і світ Божий в путо
закували..."

Невже вони таки сподіваються, що ми разом з ними будемо гарцювати на кістках наших предків, "святкуючи" ворожу перемогу, результатом якої стало остаточне закабалення України в московське ярмо?

Невже ми справді справляємо враження народу "без чести, без пуття і без поваги" – якщо нам пропонують таку ганьбу?

Чому дозволяємо чужинцям плювати нам в обличчя, та ще й при цьому мовчки витираємося, а дехто й запопадливо облизується – замість того, щоб гідно відповісти на таке нікчемне приниження?..

Якщо Москва хоче відзначати свої криваві перемоги, то нехай влаштовує торжества і гульбища на безкрайніх і нині малолюдних просторах, завойованих нею впродовж п'ятисот років безперервних загарбницьких воєн, і які тепер заселяють жовті брати московитів – китайці.

Ми ніколи не погодимося на спільні з Москвою історичні "святкування" – тому що у поневоленого народу, яким були українці впродовж століть, своя правда історії.

Наша правда кардинально відрізняється від "правди" поневолювача, котрий нас нищив і намагався зробити своїм рабом, силкувався паралізувати нашу волю, відібрати мову й переписати історію.

Наша правда – це усвідомлення того, що Москва ніколи не була союзником України, а завжди виступала як лютий і підступний ворог, як нещадний агресор, як зажерливий колонізатор, котрий знищив, зморив голодом, перетворив у табірну пилюку мільйони і мільйони наших співвітчизників.

Ми не збираємося жити в ненависті до Росії, але водночас ми свідомі того, що у нас з цим сусідом – різні правди і різні дороги, і ніколи вони не зійдуться.

У нього – дорога в Азію, звідки він ніколи і не виходив, і потрясіння, й метаморфози, які чекають цю останню на планеті імперію у XXI столітті.

У нас – європейський шлях, на який скалічена українська нація після століть рабства, з Божою поміччю, нарешті, попри численні перешкоди і різноголосся, починає ступати.

КРЕМЛЬ МАРИТЬ...

Мирослав ОКСЕНТ

Упродовж останніх двох тижнів з боку Росії прозвучало кілька заяв, які інакше, ніж скандальними, не назвеш.

Спершу російський президент, коментуючи спроби офіційного Києва сприяти зближенню з НАТО, заявив, що він не виключає перенацілювання Росією ракет на Україну у випадку появи там у майбутньому військових баз НАТО.

При цьому здивувала відверто полохлива реакція на цю зухвалість з боку української влади. Так, заступник голови Секретаріату Президента О. Чалий не знайшов нічого ліпшого, як визнати право Москви говорити що завгодно. "Це право Російської Федерації – заявляти про свою позицію", – сказав він.

Поза тим, офіційні українські чинники на цей пасаж взагалі ніяк не відреагували – зробили вигляд, що нічого й не було.

Кількома днями пізніше, після проголошення парламентом Косово незалежності, спікер Ради Федерації Росії С. Міронов заявив, що "Росія зобов'язана переглянути своє ставлення до так званих невизнаних територій на пострадянському просторі, що входить у природні національні інтереси нашої країни". Зрозуміло, що він мав на увазі Придністров'я, Південну Осетію й Абхазію – території, на яких Кремль відкрито підтримує сепаратистські настрої.

Далі – більше. Постпред Росії в НАТО Д. Рогозін дозволив собі зронити фразу, яку вже іншим представникам Кремля довелося терміново "пригладжувати" – аби не наразитися на міжнародний скандал. Так, наприкінці минулого тижня цей знаний українофоб заявив, що "Росія не виключає для себе можливости військового втручання в ситуацію в Косово, якщо дії Євросоюзу чи НАТО порушать резолюцію Ради Безпеки ООН щодо Косово".

Ого – скажемо на таке.

Ого – сказали американці вустами заступника держсекретаря США Н. Бернса. "Росіяни проводять досить цинічну політику, – зазначив він. – У Косово їх немає, і вони нічого не роблять, щоб допомогти косоварам".

Офіційний представник Вашингтона заявив, що російське керівництво мусить виступити з офіційним спростуванням "цинічних, історично необгрунтованих заяв свого посла".

У свою чергу, республіканський кандидат у президенти США сенатор Дж. Маккейн звинуватив Росію у розпалюванні нетерпимості і шовінізму в Сербії...

Що ж, горбатого могила виправить.

Москва продовжує марити світовими впливами, не усвідомлюючи, що її поведінка викликає у цивілізованої спільноти почуття перестороги і гидливости.

КОСІВСЬКИЙ ПРЕЦЕДЕНТ

Тінь на XXI століття чи закономірність історичного розвитку?

Після проголошення незалежности Косова відразу п'ять територій заявили свої претензії на можливе визнання їхньої незалежности. Напередодні, заручившись підтримкою Росії, незалежности вирішили вимагати Абхазія і Південна Осетія. Дними стало відомо про секретний план третьої автономії пострадянського простору – Придністров'я. Але на цьому список не закінчений.

Регіональний уряд Країни басків, автономної області на півночі Іспанії, бачить в рішенні Косово приклад для наслідування, заявила представник цього уряду Мирен Аскарате.

Вона відзначила, що XXI століття стане "століттям національної самостійности (малих народів), політичний конфлікт в Країні басків може бути вирішений лише після отримання регіоном права на самовизначення".

Регіональний уряд Країни басків має намір провести цього року референдум про самовизначення, який іспанський уряд вважає незаконним.

Раніше Жоан Тарда, каталонський політик, депутат іспанського парламенту, також вітав незалежність Косово, підкресливши, що Каталонія "піде таким самим шляхом". Каталонія і Країна басків є найбільш промислово розвиненими регіонами Іспанії.

За опитуваннями, за незалежність Країни басків від Іспанії висловлюються майже третина жителів цього регіону, а 72% вважає, що іспанський уряд повинен вести переговори з озброєними сепаратистами з угруповання "ЕТА".

Тим часом Корсиканська сепаратистська організація "Corsica Nazione Independente" "з тріумфуванням" підтримала проголошення незалежности Косово і вітала "братський народ косоварів" у листі прем'єр-міністрові краю Хашиму Тачі.

Нагадаємо також і про індіанське плем'я дакота. Ще в грудні воно оголосило про розрив угод, які були підписані більше 150 років тому з урядом США. Індійці заявляють, що вийшли зі складу США і готуються відкривати диппредставництва в інших країнах. Їхня нова країна – Дакота (Лакота) включає частини штатів Небраска, Південна Дакота, Північна Дакота, Монтана і Вайомінг.

Країна басків, обширний регіон на півночі Іспанії, з середніх віків користувалася широкою автономією у складі Іспанської держави. Ця автономія була ліквідована в роки правління диктатора Франко (1939–1975).

"ЕТА" з середини 60-х років веде озброєну боротьбу за отримання Країною басків незалежности. Боротьба не припинилася з переходом Іспанії до демократичної форми правління наприкінці 70-х років і відновлення баскської автономії.

У березні минулого року "ЕТА" заявила про "припинення вогню" і про своє бажання вести з іспанським урядом мирні переговори. Проте в грудні вона організувала вибух в мадридському аеропорту, мотивуючи свої дії "небажанням іспанського уряду підтримати мирний процес".

У басків (населення Країни басків – 2 мільйони 125 тисяч чоловік), які вважаються вихідцями з Північного Кавказу, своя мова, історія і самобутня культура, що дозволяє націоналістично налаштованій частині суспільства виправдовувати ідеї суверенітету регіону.

Корсика – четвертий за величиною острів у Середземному морі і один з 26 регіонів Франції. Боротися за незалежність корсиканці почали ще в 1729 році: вони підняли повстання проти генуезької влади і вели боротьбу за незалежність до 1769 р., але зазнали поразки. У XVIII столітті корсиканці намагалися домогтися відділення острова від Франції.

Розквіт сучасного визвольного руху корсиканських сепаратистів припадає на кінець 70-х років минулого століття. Тоді корсиканці почали активну терористичну діяльність, знову вимагаючи відділення Корсики від Франції. Об'єктами терору стали жителі острова некорсиканського походження. Останнім часом корсиканські терористи ведуть міжусобну війну, що посилюється традиціями кровної помсти. За останні 10 років в результаті терактів сепаратистів загинули 3 тисячі людей.

Узагалі список територій, що колинебудь боролися за свою незалежність, можна продовжити: Тайвань, Тибет, Гонконг, Внутрішня Монголія, Макао, Карабах, Фламандія, Уельс, Ірландія, Ельзас, Лотарингія, Сицилія, Західна Сахара, Таміл-Ілам у Шрі-Ланці, Пенджаб в Індії, мусульманські острови на Філліппінах, Квебек.

У новітній час із зброєю в руках право на самовизначення відстоювали уйгури і Тибет на території КНР, мешканці Західного Ірану, Ачеха і Східного Тімору в Індонезії, карени, мон, качини, аракан в Бірмі (Мьянмі), бенгальці Східного Пакистану, численні рухи на північному сході Індії, сикхи Пенджабу, белуджі і пуштуни в Пакистані, курди в Іраку, Ірані і Туреччині, еритрійці в Сомалі і Ефіопії, сомалі в Джібуті і Кенії, мешканці регіону Шаба в Заїрі, негроїдне населення Судану, арабська комуна Чаду і християнська комуна Чаду, туареги Малі і Нігера, мешканці Західної Сахари, Біафра в Нігерії, баски в Іспанії.

Але сепаратистські рухи, як відомо з історії, досить рідко досягають підсумкової мети, найчастіше задовольняючись наданням конкретній групі автономії. Як приклади успішних "відділень" можна назвати тільки Бангладеш, Эритрею, балканські країни – Хорватію, Словенію, Боснію, Македонію, Чорногорію. У 2009 р. до цієї групи, можливо, приєднається Південний Судан, оскільки за умовами мирної угоди між тими, хто представляє сепаратистські устремління негроїдного населення півдня Судану і урядом Судану цього року намічений референдум з питання про самовизначення.

До речі, деякі спостерігачі відносять до групи "сепаратистів" і Крим, де понад 70% населення – росіяни, які прагнуть возз'єднання півострова з Росією. Можливе проголошення незалежности і в частині Румунії, населеної угорцями, – Трансильванії.

Як підрахували експерти, в XXI столітті в Старому Світі теоретично можуть виникнути більше як 10 нових держав.

http://www.for-ua.com/world/2008/02/20/082043.html

З 1999 року Косово як автономна частина Сербії фактично управлялося ООН, яка ввела до Косово свій миротворчий контингент. Упродовж останніх років албанська більшість жителів Косово наполягала на проголошенні незалежности автономії, з чим не погоджувалася як сербська меншина в Косово, так і сербське керівництво.

17 лютого парламент Косово проголосив незалежність.

Уряд Сербії прийняв рішення не визнавати проголошення незалежности Косова.

Разом з тим, ця подія викликала неоднозначну реакцію в світі.

Термінове засідання Ради Безпеки ООН, де обговорювали одностороннє проголошення незалежности Косово від Сербії, завершилося безрезультатно, оскільки, як виявилося, кожна країна світу хоче самостійно визначатися зі своїм ставленням до краю, що оголосив себе державою.

Незалежність Косово вже офіційно визнали понад 20 країн. Серед них – США, Велика Британія, Німеччина, Франція, Туреччина, Італія, Австрія, Афганістан, Франція, Польща, Латвія, Литва, Естонія, Бельгія, Албанія.

Шість країн-членів Євросоюзу – Кіпр, Іспанія, Греція, Словаччина, Румунія і Болгарія – заявили, що не готові визнати незалежність Косово.

Китай і Венесуела заявили, що не визнають незалежности Косова.

Категорично проти відокремлення Косово від Сербії Росія, яка наполягає, що, визнаючи незалежність Косово, слід визнати такий же статус Абхазії та Північної Осетії.

Лідер Абхазії Сергій Багапш заявив, що після визнання незалежности Косова невизнані республіки – Абхазія, Південна Осетія і Придністров'я – продовжать свій шлях до незалежности. Лідер Південної Осетії Едуард Кокойти також заявив, що керівництво Абхазії і Південної Осетії має намір уже до кінця лютого поставити перед світовим співтовариством і насамперед Росією питання про визнання незалежности цих самопроголошених республік.

Водночас Україна ще не визначила своєї позиції щодо статусу Косово – повідомив днями Президент Віктор Ющенко. МЗС України заявило, що приклад Косово не є прецедентом для інших самопроголошених держав.

У пресі з'явилися повідомлення про те, що Бєлград відкликає посла Сербії з Вашингтона в зв'язку з тим, що США визнали Косово незалежною державою.

Сербська поліція висунула лідерам Косово звинувачення за кримінальною статтею. Їм інкримінують "проголошення фальшивої держави на території Сербії". Парламент Сербії (Скупщина) на позачерговому засіданні анулював прийняту парламентом Косово в односторонньому порядку декларацію про незалежність краю.

Наприкінці минулого тижня учасники масової 200-тисячної маніфестації проти незалежности Косово в Бєлграді увірвалися в будівлю посольства США і підпалили його. Також було підпалено посольство Хорватії. В ході безпорядків у Бєлграді було поранено близько 150 чоловік, зокрема поліцейських і журналістів, і вбито одну людину.

У відповідь на проголошення незалежности Косово боснійські серби також заявили про готовність добиватися незалежности і виходу Республіки Сербської зі складу Боснії і Герцеговини. Боснія і Герцеговина, що виникла після розпаду Югославії, фактично є конфедерацією, в рамках якої співіснують Хорвато-мусульманська федерація і Республіка Сербська. На думку оглядачів, у разі проведення референдуму вельми велика вірогідність того, що боснійські серби проголосують за незалежність.

Тим часом парламент Косово прийняв декілька перших законів відповідно до статусу незалежної держави.

Не будучи суб'єктами виборчих перегонів і не представляючи інтересів жодної з політичних партій чи блоків, вважаємо за необхідне оприлюднити це звернення з єдиною метою – привернути увагу громадян, політиків та державної влади до однієї з найголовніших проблем українського суспільства – проблеми, зволікання з вирішенням якої загрожує, на нашу думку, повномасштабною катастрофою для держави та суспільства.

Неважко помітити, що ідея сучасної національної європейської держави, котра чітко окреслилась у процесі "помаранчевих подій", в реальному житті перетворюється в зовсім іншу ідею – побудови наднаціонального державного утворення, де від України залишається тільки назва. У процесі очевидного продовження мовної та культурної асиміляції українців усе ясніше вимальовуються контури нової України-Малоросії – постколоніальної території без власної національної ідентичности. Серед вагомих гравців українського політикуму є немало тих, хто дивиться на це крізь пальці. Не менше й таких, кого не задовольняє темп цього процесу – численні прихильники російського цивілізаційного вибору за активної підтримки Російської держави готові легітимізувати процес остаточного зросійщення України за вже випробуваним білоруським сценарієм – через запровадження державности російської мови.

Що ж очікує українців та й усіх громадян держави, коли потяг з назвою "Україна" таки прибуде до своєї кінцевої станції під назвою "Малоросія"? По-перше, влада, політики й суспільство мають чітко усвідомити, що в цьому випадку йдеться про остаточну ліквідацію українського народу як історичної субстанції. Відбудеться повний тріумф колонізаторів над колонізованими, отримає своє історичне виправдання кривавий геноцид імперії (російської та радянської) щодо українців.

По-друге, остаточна малоросизація країни цілковито позбавить шансів на нормальне життя всіх без винятку мешканців України. Адже неукраїнська Малоросія – це всього лиш уламок Російської імперії з усіма історичними та суспільними вадами останньої: протиставлення себе зовнішньому світу, заперечення ліберальних цінностей європейської цивілізації, нехтування правами особи, страх людини перед необхідністю самостійно вирішувати свою долю, переважання ірраціональних імперських амбіцій над раціональною необхідністю внутрішнього розвитку, "віра в доброго царя", а отже, відсутність потреби мати реальні громадянські права.

Перетворення України в Малоросію (частину т. зв. "русского мира") не тільки не зробить з неї "более европейской России", як уявляється декому з місцевих лібералів крайньої російської орієнтації, а фактично поставить мешканців цієї території в гірші умови, ніж ті, що будуть у самій Росії – адже тоді Україна-Малоросія, в умовах відсутности власної ідентичности, стане надійним інструментом метрополії в досягненні своїх геополітичних цілей, слухняним васалом, що обслуговуватиме економічні та політичні інтереси свого сеньйора, а сеньйор разом з тим не нестиме жодної відповідальности перед громадянами цієї нещасної країни. У потрібний для метрополії момент Малоросія позбудеться свого формально окремого статусу і стане частиною Росії.

Якщо політики, влада й громадяни хочуть жити у самодостатній, багатій, справедливій країні, вони повинні усвідомити, що всі головні хвороби нашого суспільства, ганебні прояви нецивілізованости, бідність, корупція є наслідком тривалого колоніального становища України під владою імперії з принципово іншими базовими цінностями, а постійне зрадництво політиками та чиновниками державних інтересів заради особистої вигоди пов'язане з глибокою денаціоналізацією їхньої свідомости.

Відповідно до своїх традицій Російська (в т. ч. Радянська) імперія грубо викорінювала ідентичність і культурну окремішність завойованих народів. За радянських часів на окремих історичних етапах ця тенденція набула виразних ознак геноциду. Найбільш трагічними для українського народу стали 1920–1940-і рр., коли після окупації УНР більшовицькою Росією Україна була розчавлена голодоморами, колективізацією та практично цілковитим знищенням національної еліти. Було насильно розірвано зв'язок поколінь, що призвело до втрати новим поколінням українців своєї історичної пам'яти. Метрополія докладала всіх необхідних зусиль для того, щоб українці втратили свою ідентичність,

МАЛОРОСИЗАЦІЯ СУСПІЛЬСТВА Є ЗАГРОЗОЮ ДЛЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

ЗВЕРНЕННЯ
до громадськости, політичних сил та державної влади України

поміняли європейську ліберальну ментальність на тоталітарну (що була й залишається домінуючою в Росії), ставши слухняним та безвідмовним ресурсом імперії.

На жаль, здобуття державою незалежности у 1991 р. не супроводжувалося переглядом тяжкої колоніальної спадщини українців, а колоніальну свідомість перенесено в нове державне утворення під назвою Україна. Скажемо лише про найголовніші прорахунки української влади за час незалежности, внаслідок яких під загрозою опинилося саме існування української нації, а отже, й перспектива побудови європейської України на зразок Польщі, Угорщини, Литви чи Естонії.

По-перше, визначальною помилкою стало те, що держава не створила умов для відновлення позицій української мови – не тільки головного елементу національно-культурної ідентифікації народу, а й невід'ємного чинника консолідації суспільства. Як наслідок, українці в Україні продовжують зазнавати жорсткої дискримінації за мовною ознакою, постійно звужується реальна сфера функціонування української мови. Вимоги ст. 10 Конституції про те, що "держава забезпечує всебічний розвиток і функціонування української мови в усіх сферах суспільного життя на всій території України", повністю ігноруються. Загальновідомо, що в київських кіосках та на розкладках україномовні видання становлять мізерний відсоток, а україномовні версії двомовних газет завжди в дефіциті. У містах Сходу й Півдня України права україномовних громадян на друковану продукцію своєю мовою ігноруються повністю. Десятки мільйонів україномовних громадян не мають жодної можливости на всій території України переглянути у кінотеатрі фільм, дубльований чи озвучений українською. Міжнародними медіа-групами видаються десятки глянцевих журналів в Україні виключно мовою сусідньої держави. Українець в Україні позбавлений елементарного права купувати імпортну відеопродукцію, озвучену рідною мовою. У більшості шкіл з формально українською мовою викладання вчителі після завершення уроку в спілкуванні з учнями та між собою автоматично переходять на російську, прищеплюючи учням ставлення до рідної мови як до непотребу, такої собі мертвої латини. Упослідженість та безперспективність української мови в Україні є чимось само собою зрозумілим для всього українського істеблішменту – адже не секрет, що представники вищих органів влади та інші високопоставлені чиновники за незначними винятками культивують у своїх сім'ях мову колишньої метрополії, і їхні діти, на відміну від батьків, уже не вважають за потрібне зображати україномовність хоча б перед телекамерами. У цих умовах зросійщення українців, особливо молоді, відбувається посиленими темпами. Як і в часи Російської імперії та СРСР, молоде покоління українців, проходячи через короткий проміжний етап двомовности, зупиняється, зрештою, на варіанті російської одномовности і, таким чином потрапляючи під виключний вплив агресивної інформаційної машини сусідньої держави, втрачає можливість усвідомлення себе повноцінною частиною української нації.

Отже, орієнтація все більшої частини суспільства на російську одномовність стає реальною загрозою національній безпеці країни та її цілісності, що так яскраво підтверджено досвідом минулих президентських виборів.

По-друге, держава не сприяла відновленню справжньої історії українського народу. Українці й до сьогодні не мають об'єктивно написаної цілісної вітчизняної історії, вільної від нашарувань російських та радянських міфів і стереотипів. Все ще дискутується питання про те, "зрадник" гетьман Мазепа чи ні, чи варто надавати статус ветеранів війни колишнім воякам УПА, які під синьо-жовтим прапором, що тепер став державним, боролися за незалежність України проти двох найкривавіших режимів XX ст. тощо. Зате криваві злочинці ЧК-ГПУ-НКВС, які здійснювали геноцид українців, прославляються у назвах вулиць та площ українських міст.

Адже очевидно, що саме об'єктивна історія українського народу – історія з усіх поглядів європейська – мала б стати важливим чинником самоідентифікації українців та консолідації всього суспільства на шляху до втілення справжніх, а не декларативних європейських цінностей демократії, прав людини та побудови реального, а не "маніпулятивного" громадянського суспільства.

По-третє, держава майже добровільно віддала свій інформаційний простір під повний контроль колишньої метрополії, котра об'єктивно не зацікавлена ні у формуванні української нації, ні в існуванні України як держави, навіть у формі слабкої й квазінезалежної Малоросії.

В умовах зростання денаціоналізації українського суспільства, втрати своєї мови та неусвідомлення власної історії інформаційна війна проти України, що ведеться в російських та багатьох місцевих засобах масової інформації, не просто загрожує безпеці держави, а й може призвести до повної втрати державности.

Минулі президентські вибори засвідчили – українці хочуть бути європейською нацією, хочуть жити гідно і хочуть пишатися своєю країною, хочуть жити в Україні, а не в Малоросії. Вони, нарешті, повірили в себе, у свою країну, відчули гордість за те, що вони – українці. Відчули себе єдиним українським народом, здатним творити своє майбутнє, вільне від приниження, визиску, страху та маніпуляцій.

Українці надали політикам беззаперечний мандат будувати справжню Україну, українську та європейську.

На жаль, тепер доводиться констатувати факт, який важко пояснити логічно, – жодна з представлених у парламенті політичних сил де-факто не репрезентує сьогодні в достатній мірі тих українців, які хочуть бачити Україну українською та європейською. Значимі політичні сили, які, здавалося, восени 2004 р. стояли на сторожі українських інтересів, відійшли від власне українських позицій навіть на рівні програм та декларацій. Не кажучи вже про відсутність практичних кроків щодо, наприклад, справедливого відновлення позицій української мови в Україні. Складається враження, що державні мужі та провідні політики не тільки зневажають свідоме громадянство, котре, власне, й винесло їх на вершини політикуму (мовляв, свідомий електорат у нас і так у кишені, а за кого ж йому ще голосувати), але й не усвідомлюють, що, заграючи з антиукраїнськими політичними групами начебто заради уявної "єдности", вони невпинно наближають націю та державу до катастрофи. Адже очевидно, що такі дії не сприяють консолідації суспільства, а навпаки – створюють надзвичайно гострий конфлікт у ньому через те, що українців в Україні заганяють у глухий кут, перетворюють в іноземців на власній землі. Дії політиків наближають ту межу, за якою може відбутися відчуження українців від держави, що обернеться катастрофою для держави. Політики, якщо вони вважають себе українськими, не можуть не розуміти, що реально консолідувати суспільство можна лише через процес повноцінної самоідентифікації української нації на основі її мови, культури, історії та її європейської традиції. Саме політична еліта мала б донести всьому суспільству важливість відновлення українського в Україні, пояснити це всім громадянам, у тому числі тим, які в силу дезінформованости не розуміють причинно-наслідкового зв'язку між збереженням "малоросійської" колоніальної ментальности й такими явищами, як корупція, розкрадання національних багатств, постійна "здача" національних економічних інтересів, маніпуляція свідомістю громадян, апатія, зневіра громадян у власних силах, державі. В умовах консервації колоніальної свідомости декларації й заклинання щодо євроінтеграції виглядають безсилою демагогією. Так само утопічно виглядають практичні перспективи налагодження життя в цій країні: залучення реальних іноземних інвестицій, досягнення енергетичної незалежности, встановлення прозорих правил гри в суспільстві, підвищення рівня життя бодай до рівня інших східноєвропейських країн, поборення корупції і т. ін.

Чому?

Все дуже просто: в країні з колоніальною свідомістю неможливо побудувати демократичне суспільство, а тому й неможливо створити ефективну систему влади, котра працюватиме на користь суспільства та громадян.

Отже, деколонізація всіх сфер життя українського суспільства, консолідація суспільства на основі базових цінностей українського народу – його мови, історії та культури – єдино можливий шлях утворення сучасної української політичної нації й збереження незалежности країни в майбутньому. Історія інших постколоніальних народів свідчить – тільки побовши залишки колоніальної спадщини, народ стає повноцінною нацією. Тому лише в Україні, вільній від колоніальних комплексів, зможе зникнути прірва між політиками й суспільством, а чиновник, який неодмінно має бути патріотом держави, буде підзвітний громадянам.

Європейськість України полягає не в деклараціях про європейський вибір. Європейськість полягає в її українськості. Якщо зняти потужні колоніальні нашарування, то стає очевидним – від часів Київської держави й до часів закріпачення селян наприкінці XVIII ст. українське суспільство було безпосередньою складовою європейської цивілізації .

Україна 15 років балансувала між двома можливими шляхами свого руху – українським та малоросійським.

Якби існував третій шлях, його б уже було знайдено. Але він не може існувати навіть теоретично (всілякі розмови про "надетнічну спільноту", "наднаціональну державу" є нічим іншим, як намаганням штовхнути державу в бік малоросійського варіанту). Невизначеність усі ці роки боляче била по людях, породжуючи відчуття апатії, приречености й безвиході. Зневіра людей у своїх силах – це був той зручний фон, що дозволяв ділкам від політики та чиновникам усіх рангів втілювати все нові й нові схеми пограбування держави й суспільства, котре перебуває в стані "національної непритомности". Ресурс балансування вичерпано. Подальша бездіяльність політичної еліти остаточно перекреслить надії людей на утворення повноцінної східноєвропейської нації, на гідне життя наших дітей та онуків у самодостатній країні, а тому є злочином проти української нації й держави.

Суспільству зрозуміла позиція тих численних проросійських політичних сил, котрі неприховано працюють на знищення всього українського в Україні – сьогодні вони відверто декларують своє антиукраїнське спрямування. Ми ж звертаємося насамперед до парламентських політичних партій і блоків, які не позиціонують себе антиукраїнськими й претендують на підтримку широких кіл української громадськости.

Оскільки програми цих партій та блоків практично не містять згадки про необхідність реалізації українських інтересів у мовній, культурній та інформаційній сфері, зокрема, про можливі наміри подолати мовну дискримінацію українців, просимо публічно заявити про свою позицію з таких життєво важливих для всього українського суспільства питань:

1. Чи вважаєте ви, що українська мова як елемент національної безпеки держави повинна виконувати важливу консолідуючу функцію в українському суспільстві, а тому частка української мови (якій держава згідно зі ст. 10 Конституції України "забезпечує всебічний розвиток і функціонування в усіх сферах суспільного життя на всій території України") повинна переважати у книговиданні, книготоргівлі, кінопрокаті, озвученні й дублюванні іноземних фільмів, торгівлі аудіо- та відеоматеріалами різноманітного призначення, у сфері обслуговування, на радіо, телебаченні, у загальнодержавній пресі, тематичних журналах, українському інтернеті тощо.

Якщо так, то які конкретні кроки ви плануєте здійснювати для досягнення цієї мети?

2. Чи маєте ви намір сприяти тому, щоб у максимально короткий термін донести до всього українського суспільства правдивий погляд на українську історію, вільний від нашарувань російських та радянських історичних міфів? Чи готові ви засудити на державному рівні злочини проти українського народу з боку Російської та Радянської імперії, вшанувати на державному рівні всіх українських героїв, які боролися за свободу й незалежність України?

Відповідь на ці прості, але стратегічно важливі для суспільства та держави запитання дозволить громадянам нарешті зрозуміти вашу позицію в контексті реальних, а не декларативних державних інтересів. Ваша відверта відповідь дозволить припинити небезпечні маніпуляції свідомістю громадян, коли політичні сили, проголошуючи себе "найпатріотичнішими", насправді свідомо ігнорують базові інтереси українців та України.

Хочемо звернутися також до українців, усіх громадян України.

Усе в нашій країні залежить від вас. Тільки ви, громадяни України, можете змусити політиків дати чіткі відповіді на принципові запитання, від яких залежить ваше життя та життя наступних поколінь.

Не мовчіть. Не бійтеся бути українцями. Треба не раз і не два, а постійно нагадувати, що ми є і нас багато. Ми зможемо досягнути гідного життя, якщо в кожній конкретній ситуації будемо проявляти твердість у відстоюванні своєї людської та національної гідности.

І ще одне. Ми не можемо надалі дозволити собі обирати ті чи інші політичні сили на основі абстрактної патріотичної демагогії. Адже минають роки, а Україна так і не стає Україною саме через те, що нам так легко "замилити очі" напускною патріотичною риторикою, за якою надто часто ховається банальне малоросійство. Ми повинні вимагати конкретних проектів рішень та дій щодо їхнього втілення – тоді політики будуть змушені стати справді українськими, або на їхнє місце прийдуть інші, справді українські лідери.

Всеукраїнська громадська організація
"Клуб імені Євгена Чикаленка"
Володимир ПАНЧЕНКО;
Громадська акція
"Не будь байдужим!"
Олександр ПОЛОЖИНСЬКИЙ,
Сергій ПРИСЯЖНИЙ;
Всеукраїнська громадська організація
"Громадянська платформа"
Василь БОЙЧУК

ІЗ НЕПРИДУМАНИХ ІСТОРІЙ

ПО ТОЙ БІК ВІЙНИ

Григорій ЦИМБАЛЮК

"Батько мой украінець, з Мацьков, а мама вже з Білорусії, із Запесочного. Жілі мі добре, землі розробілі вдоволь собе, две хати поставілі. І народілос дітей у нас багато, але іншіє померлі, а п'ятеро осталос: трі хлопци і дві девкі. Отаке-то. Сталі колхози потом ціє, а батько не йшов туди. Тогди налоги всякіє наклалі, коров забралі в нас і волов не оставілі, булі в нас воли, бо там же леса суцель, сена для конєй мало так на волах больше управляліс. Забралі всє, а в 33 году прішлі за батьком і прішілі йому шпіонаж. Ну, а вже в 35 году одправляют нас усіх: матер, бабу і четверо дітей (Володя, старший наш, іще до 33 году виєхав кудись) на висилку аж в Архангельску область, на Северну Двіну, бувшій Березніковскій район, тепер вон уже Віноградовскій. Зараз і не упомню, скольки мі там булі, і батько де нє зналі. А там холод, голод. Ходілі мі з сестрою по хатах хлеб просілі. Ой, житка була, нікому нє побажаю. А потом маті каже, що треба втекать, а бабу вона заранє додому одправіла із середнім братом Грішой. Пріехалі мі сюди в Острови, там батькова сестра. А в Запєсочном у наших хатах уже другіє люді живут і не пускают нас. Брата скоро назад на север вислалі, донєслі на нього, а маті найшла собе роботу в Маліні. Ми там жілі з одними сиротамі, двє дєвочкі. Батько їх у Польщу втьок, а матір забралі. Малиє вони ще булі, баба за німі глядела, із Воронов вона, сельцо таке, але до себе боялас забирать. Значит, їх двоє, цих сирот, нас двоє девок, брат наш меньший Петро і баба наша тут. Мама прібегала вночє, щось поєсті прінесе і пошла назад. Баба заболіла і вмерла. А ложок стояв такий дерев'яний і всє ми разом спалі. Баба холодна і я все вкриваю її, аж потім подівілася, а вона й не жива. Поховалі якось чужиє люді. В нас нігде нічого не було: то молока хто даст гладишечку, а хто кусочок сала, то ходілі в коляду – пуддержівалі люді. Маті пріехала і осталас із нами, куди ж кидать дітей. А вже зара й міліція заявилас, булі ж тиє подохвальци, що всьо доносілі. Помучілі, але паспорт пообещалі видать і подаліс мі в Запєсочне.

Маті каже тим людям, що на нашем хазяйствє, ви живіть в той хатє, а в цьой хатіні мі сядем. Та й стала в колхоз ходіть. А це якось летом передают єй, щоб у Лельчіци заявілас за паспортом. Вона туди поткнулас, а вони за ней да в тюрму. Оп'ять мі осталіся одні, троє дєток. Через месяц, правда, отпустілі. Колі приходит пісьмо з Гребеньов, сельсовет там наш був, і брат двоюрідний еї там жів. "Дорогой шурин, чи є где моя сем'я, чи нема?" – а це батько через п'ять годов весточку подав.

Пріехав вон, так і встреліся мі. "Лідко, твой батько прішол" – тьотка, сестра його, всьо менє зачіпає. А я ж не знаю, який вон, той батько, яка ж я була ще тогда, як його забіралі. Маленька. Знаю только, но не упомню вже на якой руцє указательного пальца не було такото і середнього пальца, з германской мо' то войни. "Пальцов нема так, як то в мого батька" – думаю собє. А ногу ще хочу подивитца. Батько колись вйоз снопи воламі, да воли погедзкалісь і вон упал помеж розвор і перервало єму шось ногу. Як єсть шрам, решіла себє, то мой батько, а як нема, то й не мой. Алє все: "тато, тато" і я – тато. Дождалась вечора. "Тату, дайте я вас роззую" – говорю. "На". Я й побачила того знака. "То це той рубец, що ото воли одорвалиса?" "Да". Тут я до тьоткі бегом, вона з намі була: "Тьоточко! Мой батько, єй богу мой, бо так само пальцов нема і на нозє шрам". Радостє було.

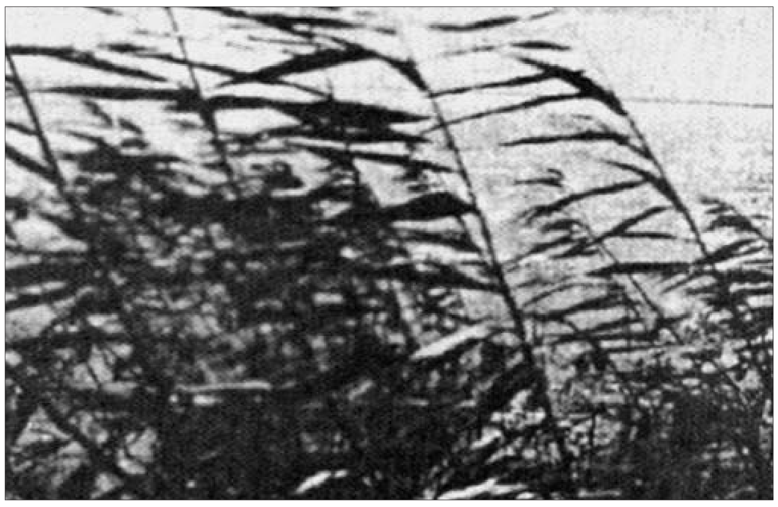
Да недовго хазяйнували вмєстє – стала война.

Запомнілось: гналі худобу за Днепро, стада целие. То виходілі голова да ще якії такіє і заворочівалі скот цей на посеви, на картопля... А потом палілі жито, шоб нє оставалось немцам. А нам уже од голода умирать приходітца. І давай мі додом добираться. Нам же не далі в Запесочном жіть, Лельчіци – пограніччє, а пристроїлісь аж у Гомельской областє, тогдє вона, правда, Полєсской називалась, у Васілевічском районє. Знайшлі там хатіну, я й у школу трохи ходіла, чотири класи кончила. От. Ну, єдем. І немци пруть, і плєнниє. Ой, страшно було. Алє якось на ту нещасную родіну добілісь. Колхоз уже розкідався, немци ж скрозь. І роздавалі людям жито якее, пшаніцу, хоча не, вона там не росте. Гречки в снопах нам далі, жита трохи, а своя коняка, ми ейо на дорозе подобралі. Так і зімуєм. Алє як удень, то немци душат нас да колотят, а як ноч – партізани прийдут поберут. У нас тьолку забралі, вола, от корову щось не упомню, чи оставілі. А после немци паліть сталі і то целиє сьола. Лучанкі первие спалілі. То наші перебраліса в лєс. По п'ять сімей, по чотири так і зімувалі в лєсі. Пообразовували курені да в середині огонь горів, соломи, сена якого понакідаєм і качаємса. А тут і Таргонскіє почалі паліть. Спєрва йшлі так як то карателі, кого побачат – усіх убівалі. Двє баби, матір з дочкой, одной сто годов було, а другой восемдесят, осталіса і їх побілі. Вони й смертельную одежку прі собє держалі, так по всьом городе вона валяласа. О-охо-хо-хо. Многіх тогда побілі. Ну, а потом ходілі другіє немци і всех забіралі. Наш курєнь заметілі з літака і сталі строчить по ньом. Ми хотєлі мєсцє помєнять, а нас і половілі. В Овруч хотєлі отправіт, а там у Германію. Втеклі мі. Ой, набєгаліс тогда, хватало ж погані цьой. Мадяри в Хлуп'янах стоялі і чехов прінесло сюди. Порося наше забралі вони, а кололі не так, як у нас – у серце, а колишка застружут да за вухом й ударят.

А жіть якось треба. Сеялі, убіралі. От. Ну, пожалі в Остров'ях у тьоткі: жито, просо – всього було. Тепер треба ехать у Запесочне своє убірать, а тьотка каже батьку: "Павлік, нє єдь, хватіт цього хлеба з нас." Вон говорит: що я буду дивитиса, як мой хлеб пропадає, да вигледать, щоб мінє хто кусок дав. Забраліса й поехалі. З намі хрещена була, а муж єє пчол держав. І вигнав вон бітон меду, заховалі його в єльніку. І як попалілі всьо кругом та нема нічого, то маті наша пойдуть возьмут того меду, спечом у попелі перепічок ціх, води прісолодим та й так виживаєм. Алє хтось подглянув да й украв той мед. А тогди партізани стоялі в Лучанках і зять хрещенин був з їмі. Ну вона каже: "Стой, Наталка, я тобє нє прощу. Ти вкрала". Це на мою матер. А мать говорит, що і знать нє знаю, і ведать нє ведаю. Алє шо ти докажеш.

Колі пріезжає якось партізан верхом на коне. "Де Левковского Павла девкі?" – пітаєца. Подходіт до нас: "Вставайте, девчата, ви арештованние." А чого, а шо – ми нічого не знаемо. Я в плач, менє ж тогда двенадцать, а мо' й тринадцать, годов було, а сестра, помню, все заспокоюет менє. Вона була така здорова, повна. Ідьом ми. Приходім туди на селіще, де наша хата була, бо ми ж по курєнях жілі. Маті гречку нагрібає, в снопкі в'яже. Вон кліче: "Старуха, іді-ка суда". Маті йде. "Пошлі до старика в Лучанкі". "Ходім".

Маті насушіла семочек із гарбузіков, багацько так. Да зернят тих йому насипала, нам по жмені якойсь вделіла. А вон такій вже веселий да споває, да свіщє, да до сестри заігриває. Ну, ідьом собє. Тут вон ворочає на Юзову. Маті каже: "Це нє на Лучанкі дорога, на Юзову". Та вон: "Пашлі, пашлі. Там наші реб'ята стоят".

А в нього пісталет, автомат. Входім у такий лєсок: березнік там, хвойнік. А вон: "Зворачівайте до тех двох сосон". А вже далеко от хутора одошлі. Вон злєзає з коня, прів'язує його, бере пісталета і до матер: "Садісь!" Маті села, до менє нічого, ну я ж мала, і до сестри: "Ти тоже садісь". А вона: "Я постою." "Садісь!" – як закрічіт. "Ви булі в Левковічах?" "Булі". – кажем. "Ви з немцами связь малі". Маті каже: "Ми од їх утекалі куди очі бачілі, як же це?" А вон – пах, да на матер стрелів. А я вже, як он стрелів, отако закриласа рукамі да й упала, шоб не бачить, як на мене стреляє. Вон целів в голову, да осьо палец только зачепів, а другій раз осюди в бедро попав, пуля навилет прошла. А мене кажись, що отако росте нога моя. Алє сестру ще одовйов од нас – насільнічав. Собака. А сам же із Красносьолкі, здох, правда, вже годов два як нема його.

Тут маті поднялас на локотках, бела кофта, піджачок був на єй, і кліче до мене: "Ти жива ще, Лідко?" "Ще". "То втекай якось". "А ви?" "Я вже не втечу". Кров виступіла в нєй на грудях. С той гарячкі, так би матір нє покинула ж, устала я, одошла трохи і прісела под ольхой. Колі чую, стреляє. Сестру подовйов до матер, вона вперед шла, а вон у потиліцу стрелів. А батька на хуторі вбілі. Ох, Боже мой. І всьо, що було в нас на селіще: зерно, просо, і навіть зернята – подчистуу забралі. Партізани. І всьо ж місцевиє. З Бегуня оньо. "Єдем на операцію!" – кричат. То гляді, вже прівозят яку кофту, хусткі шолковиє, андаракі, чи летнікі, як у вас кажут. Да за пляшкі продают. Чоботи жоночіє поздірают, тоже торгуют. Такіє то партізани булі? І всє боялися їх, і я нє мала права голосу, бо нас же партізани пострелялі. А мі ж висланние, куркулі. Тепер то вже маєм справкі, шо незаконно репрессірували нас. А кому шо докажеш? Таке врем'я. І про братов ніякой весткі донинє. На Петра только похоронку маєм, прішла туди, в Архангельску область, на Віноградовский воєнкомат – погіб от ран у сорок трєтєм. А матір, батька і сестру завернулі в полотно, і досочкі ж не було, да житечком постелілі – отак і поховалі. Копалі одну яму, хотєлі всех разом хоронить, алє завалілаcа яма, песок. То матер із сестрой вместе положілі, а батька самого...

Отака-то война".

м. Житомир

Олексій СЛАБЕЦЬКИЙ

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

НАПІВПРАВДА – ЦЕ БРЕХНЯ

Віками вороги намагалися позбавити нас етнічного українського коріння, доводячи, що немає такої національності, як українці. Москвини називали нас малоросами або хохлами, поляки – русинамі, а совєти – совєтським народом. Їхні послідовники у незалежній Україні закреслили у паспортах усі національності, а визначили тільки одну – народ України. І ніби всі мешканці краю відразу стали українцями.

"Народна газета" в одному зі своїх чисел писала про те, як видавництво "Марка України", "Укрпошта" "увічнюють" пам'ять про видатних українців: видають конверти з їхніми портретами, але не вказують їхнього національного походження та заслуг перед українським народом.

Наприклад, на конверті з портретом Дмитра Грицая зазначені дати народження і смерті (1907–1945). Більше нічого не написано. А на звороті такі "роз'яснення": "Художник Георгій Варкач. Дмитро Грицай (1907–1945) – політичний і військовий діяч". І все. Нехай читач ламає голову: до якої армії він належав? В якій партії був політичним діячем?

Звернемося до короткої довідки про життя і діяльність цієї непересічної людини: "Шеф Штабу УПА ген. Перебийніс (Дмитро Грицай) народжений 1907 р. в селянській сім'ї в с. Дорожів Самбірського повіту. Покликаний до військової служби в польській армії, закінчує з відзначенням польську старшинську школу.

Вже в гімназії Грицай стає членом УВО, з якої переходить до ОУН, де переймає в 1933 р. керівництво Військовою Референтурою Краєвої Екзекутиви ОУН. У 1934 р. потрапляє до концтабору Береза Картузька і перебуває там повних два роки. Після звільнення Грицай закінчує університетські студії. У 1939 р. його знову заарештовує польська поліція й засилає вдруге до Берези Картузької, звідки він вийшов на розвалі Польщі. У 1940–41 рр. Член Революційного Проводу ОУН і учасник II Великого Збору ОУН, Грицай стає членом новообраного Проводу ОУН як Військовий Референт та як керівник створеного на виконання постанов II Великого Збору КВШ – Краєвого Військового Штабу ОУН. На цих постах він залишається аж до свого заарештування німцями навесні 1943 року. Визволений з тюрми бойовим відділом ОУН, він стає після III Надзвичайного Збору ОУН членом Проводу ОУН як Військовий Референт та переймає керівництво ГВШ ОУН, перемінене тепер на ГВШ УПА, стаючи там Шефом Штабу УПА, а від січня 1945 р. покликаний на формально створений тоді пост Шефа Штабу УПА як ген. Перебийніс.

Восени 1945 р. одержує від УГВР та від Головного Командування УПА доручення виконати важливу місію за кордоном. Переходячи разом з членом Проводу ОУН Тарасом Маївським через Чехословаччину, потрапляє недалеко чесько-баварського кордону у засідку чеської поліції. У рукопашній боротьбі Тарас Маївський стріляється, а ген. Перебийноса вдалося чеській поліції заарештувати. Підданий жахливим тортурам у тюрмі, ген. Перебийніс кінчає самогубством, не зрадивши жодної військової чи організаційної таємниці".

Цю коротеньку біографічну довідку подав Петро Мірчук у своїй книзі "Українська Повстанська Армія. 1942–1952. Документи і матеріали".

Ось хто такий Дмитро Грицай – генерал УПА Перебийніс. І видавцям конверта досить було написати: "Політичний діяч ОУН і військовий діяч УПА", як усе відразу стало б зрозумілим.

м. Київ

Упродовж усіх років незалежности до України в різних формах висувалися територіальні претензії. Найбільш послідовними щодо подібних закидів є суспільно-політичні кола Росії. Одразу ж після проголошення незалежности України найвищі керівники РРФСР заявили про можливість перегляду кордонів з Україною на користь РРФСР. Називалися території й міста на сході і півдні України, що мусили б відійти до Росії як "исконно русские". Постає питання: як такі дії щодо України взагалі можуть відбуватися і яке реальне підґрунтя вони мають? Вочевидь, причина полягає в тому, що з 1917 до 1946 року Україна втратила низку прикордонних історичних земель, заселених і освоєних українцями, що призвело до суцільної їх асиміляції. І хто знає, чи висували б територіальні вимоги до нас сусіди, намагаючись відірвати від України Харківщину чи Донбас, якби на суміжних теренах Білгородщини чи Кубані жив свідомий свого українського походження люд.

Олексій КУРІННИЙ

ІСТОРІЯ І СУЧАСНІСТЬ

ВТРАТА КУБАНІ:

ІСТОРИЧНІ АСПЕКТИ І СУЧАСНІ МІРКУВАННЯ

Втрату етнічних земель спричинили аж ніяк не голодомори, репресії, війни і зросійщення. Основною першопричиною цього став украй низький рівень національної свідомости державно-політичних діячів УНР. Припустимо, керманичам українського народу періоду державотворчих змагань 1917–1920 рр. не судилося здобути незалежність України, а отже, втрата західних окраїн і Берестейщини була невідворотною. Однак Слобожанщину, Таганрозьку округу й Передкавказзя разом з Кубанню було втрачено виключно з вини української еліти, що в роки боротьби за волю мала необмежену можливість зробити ці землі українськими – і ганебно звела свій шанс нанівець. Окремі російські та кубанські автори беззастережно стверджують, що в 1917–1918 роках "самостійницька" Кубань відмовилася приєднатися до України, створивши власну державу. Насправді ж відмовитися від злуки з УНР в 1917 році Кубань не могла передусім тому, що якихось реальних пропозицій і намірів щодо об'єднання з боку керівництва УНР висловлено й не було. Та й кубанської державности за станом на весну 1917 р. ще не існувало.

19–21 квітня 1917 року у Києві відкрився Український Національний Конгрес. На Конгресі були присутніми представники Кубані, які чітко поставили питання щодо приєднання їхньої Батьківщини до Великої України. За вдалого збігу обставин кубанцям вдалося б досягти своєї мети, оскільки на Конгресі центральними були питання національно-державного будівництва. Серед доповідей, що їх заслухали й обговорили, була "Про географічні і статистичні дані, з котрих належить розраховувати при творенні автономії України". Але Конгрес не втілив у життя намірів нащадків запорожців і не поставив кубанське питання на порядок денний, адже він не визначав безпосередньо територію та кордони майбутньої автономної України. Винниченко та його спільники таки не лукавили, коли казали, що Конгрес зовсім не має на меті проголошувати себе Установчими Зборами й брати державно-політичну владу в свої руки.

Уже після Конгресу в 1917 році нащадки запорожців марно просили соціалістичний уряд УНР прийняти Кубанщину до Української держави, яка саме створювалася. Українські державники мали щодо кубанського українства інші плани, що визначалися їхньою ідеологією. Так, Грушевський, послідовно обстоюючи інтереси Холмщини, чомусь не робив нічого значущого для підтримки прагнень українства Кубані. Та сама вада характеризує й дії Винниченка. Відомо, що 13 травня до Петрограда за рішенням третіх загальних зборів Центральної ради виїхала представницька делегація у складі В. Винниченка, С. Єфремова, М. Ковалевського та інших. Делегація мала конкретні завдання щодо адміністративно-територіального устрою українських земель: пропонувався проект декларації, що передбачав виділення з дев'яти українських губерній неукраїнських територій і приєднання до України суміжних земель, населених українцями, з Холмщини, Курщини, Воронежчини, а також Кубані. Однак Винниченко вочевидь не збирався неухильно дотримуватися декларованого етнографічного принципу. Серед губерній, на основі яких планувалося розбудовувати автономну Україну, він називав Київщину, Полтавщину, Поділля, Волинь та Чернігівщину. Окрім того, він згадував губернії, що їх комісія професорів зі сторони Тимчасового уряду не бажала включати до складу України – Харківщина, Таврія, Катеринославщина, Херсонщина. Винниченко мовчить щодо областей Донщини, Північної Слобожанщини, Кавказу та інших етнічних українських регіонів. Проте він зазначав, що у відмові щодо автономії Тимчасовий уряд визнав відсутність у себе повноважень встановлювати новий адміністративний лад України з включенням до її складу 12 губерній. Чому ж саме 12? Не 5, як буде встановлено в Інструкції Генеральному секретаріатові, не 9, як це планував Винниченко, пераховуючи тотожні губернському поділу землі, а саме 12? Автор писав, що ці професори "навіть науці своїй наплювали в лице, коли вона підбігла до них з своєю статистикою, з посвідченням Російської Академії Наук". Отож стає зрозумілим, що російська делегація на переговорах, а також сам Тимчасовий уряд, свідомо намагаючись затиснути Україну в межах 5 губерній, все ж враховували суто теоретичну можливість утворення автономної України у складі... аж 12 губерній! Зрозуміло одне: "український патріот" Винниченко визнавав за українські набагато менше земель, ніж вчені та уряд Росії, що спиралися на об'єктивні наукові дані. І не тільки він один. За основу кордонів автономної України ЦР взяла етнографічний принцип і оголосила Україною ті російські губернії, в яких українці чисельно переважали над іншими національними групами. Перепис населення показував, що українці переважали у дев'яти губерніях. Однак ЦР висунула претензії тільки на материкову частину Таврійської губернії, оскільки в Криму українці не становили більшости. Не претендувала вона на перших порах і на Кубанську область, де проживало, за даними Рудницького, щонайменше 60 відсотків українців. За станом на літо 1917 р. кубанські козаки вже утворили власний уряд, і – принаймні так вважалося – переговори про входження цього краю в Україну повинні були проводитися безпосередньо з ними, а не з Тимчасовим урядом. Ця позиція керівництва ЦР була відображена у III Універсалі, виходячи з якого на Кубанщину й усе Підкавказзя фактично не поширювалися національно-територіальні домагання України. Надалі це мало фатальні наслідки, адже положення Універсалів щодо території України було поставлено в основу більшовицького розуміння меж УРСР.

Саме так, більшовики визнали б Кубань, коли б її було включено – бодай на словах – до України. Просто Ленін розглєдів у національних прагненнях підкорених народів революційні фактори й передбачив, що єдиний правильний курс – привітати цю стихію та використати її, визнати й перевершити буржуазний принцип самовизначення стосовно всіх без винятку націй Російської імперії. Беззастережне визнання права на відокремлення не лише дало б радянській владі незрівняну ні з чим можливість "переграти" національні уряди народів, а й піднесло б її престиж набагато вище за авторитет Тимчасового уряду і "білих" генералів, які категорично відкидали поступки пригнобленим націям.

Згідно з п. 2. Інструкції Тимчасового уряду, повноваження Генерального Секретаріату поширюються на Київську, Волинську, Подільську, Полтавську і Чернігівську губернії, з виключенням чотирьох повітів. Раднарком спочатку займав таку ж позицію. Виходячи з установлених Тимчасовим урядом кордонів автономії, на території України було створено ще декілька радянських республік: 1) Донецько-Криворізьку, 2) Одеську, 3) Кримську (Радянську соціалістичну республіку Тавриди), 4) Донську, 5) Кубансько-Чорноморську. Та коли постала потреба сформувати альтернативну національній УНР радянську республіку, Раднарком погодився на кордони, визначені ЦР і Винниченком. Зокрема, Декларація Центрального виконавчого комітету Рад України чітко визнавала Радянську Україну в кордонах III і IV Універсалів, також проголошувалася необхідність з названих чотирьох республік створити єдине об'єднання. Свого часу Ленін писав: "Що стосується Донецької Республіки, передайте товаришам Васильченку, Жакову та іншим, що як би вони не вхитрялися виділити з України свою область, вона, судячи з географії Винниченка, все одно буде включена в Україну". Радянська влада намагалася витерти з пам'яті українців все позитивне про ЦР та її діяльність, звівши останню до зоологічної боротьби з більшовиками (численні партії й товариства, що об'єдналися для утворення ЦР, було зведено до "диктатури української буржуазії та поміщиків", "українських буржуазно-націоналістичних партій", які "видавали себе за народний орган"), але коли була необхідність, радо користувалася ідеями своїх опонентів. Просто в цей час пріоритетною метою більшовиків була і перемога в ідеологічній боротьбі з ЦР та українським рухом, що й примусило більшовиків передати Україні все, що проголосила й ЦР (але аж ніяк не більше). Протягом літа-осени 1917 р. все українське суспільство, у тому числі й селяни, жили в усвідомленні ідеологічної боротьби між ЦР і Тимчасовим урядом, беззастережно підтримуючи ЦР.

Упродовж історії будь-які національно-патріотичні прагнення кубанських українців неминуче призводили до катастроф, представницькі ж органи Великої України не лише були некомпетентними щодо питань етнічних меж – вони виявилися політично недолугими, нездатними поступитися своїми особистими переконаннями заради геополітичного майбутнього України та її етнографічних територій. За їхні помилки було заплачено сотнями тисяч закатованих, мільйонами назавжди втрачених для українства людей, було закладене підґрунтя майбутнім територіальним претензіям на половину території нашої держави. І в цьому – суть трагедії Кубані та усієї України.

Тактична концепція основною метою поширення української радянської державности на південний схід її етнічної території проголошує необхідність перебування в Україні проросійськи налаштованих кадрів, що мало б зміцнити радянський і власне російський вплив на Україну, остаточно "прив'язавши" її до майбутнього СРСР. Ця історична позиція є більш слушною, ніж попередня, адже логічно вважати, що подібні міркування мали місце серед радянського керівництва в процесі розбудови української радянської держави. Слабкими ж її місцями є те, що на період осени 1917 р. становище більшовиків було ще вкрай непевне, тому вони не могли реально визначати майбутній устрій України. У найперший період встановлення радянської влади на місцях було актуальним вивести якомога більше територій з-під влади опозиційних більшовикам режимів, що виразно простежується в їхніх діях щодо проголошення ряду республік на території України. Окрім того, в умовах постійної зміни влади, відсутности чітких кордонів, стабільного апарату управління ідеологічний та кадровий вплив Донбасу й Півдня на решту України був мізерним, підкорити Україну можна було лише збройною силою військового підкріплення з Росії. Тому остання могла вести війну з УНР, створивши маріонетковий уряд і без опори на східні українські території. Після припинення громадянської війни згадані регіони відігравали провідну ідеологічну і політичну роль як наочний приклад необхідности індустріалізації України, збереження осередку російського впливу в умовах відродження українства. Проте з часом їхнє перебування у складі УСРР втратило будь-яку політичну й тактичну доцільність: до середини 30-х років голодоморами та репресіями значною мірою вже "індустріалізоване" українське суспільство було придушене настільки, що не відокремилося б від СРСР, не висловило б масового незадоволення чи спротиву у випадку подальшого відторгнення своїх етнічних територій. Проте радянські можновладці не скористалися вдалою можливістю повернути південно-східні регіони до складу РСФР: стурбовані українським національно-культурним відродженням другої половини 20-х років, вони прагнули остаточно асимілювати Україну за участи населення її південно-східних територій.

Цілком можливо, що, якби Кубань опинилася в складі УРСР, її населенню вдалося б уникнути ряду лихоліть: не було б спалення українських книжок, цілковитого зросійщення всіх сфер життя, а головне – примусового запису кубанського населення росіянами. Голод і репресії не уникнули б і цього регіону, проте, як показує приклад теперішнього Півдня України, перебування у складі УРСР сприяло б незворотному формуванню у кубанців української ідентичности. Натомість кубанське українство було знищене. Упродовж історії будь-які національно-патріотичні прагнення кубанських українців неминуче призводили до катастроф, представницькі ж органи Великої України не лише були некомпетентними щодо питань етнічних меж – вони виявилися політично недолугими, нездатними поступитися своїми особистими переконаннями заради геополітичного майбутнього України та її етнографічних територій. За їхні помилки було заплачено сотнями тисяч закатованих, мільйонами назавжди втрачених для українства людей, було закладене підґрунтя майбутнім територіальним претензіям на половину території нашої держави. І в цьому – суть трагедії Кубані та усієї України.

УТОЧНЕННЯ

В оголошенні ТОВ "Мультисервіс", опублікованого в газеті "Нація і держава" №8 (224) від 19 лютого 2008 року, щодо реалізації нерухомого майна, яке належить Хижняку Олександру Володимировичу, уточнюється: лот №1 – Домоволодіння № 98, а саме: житловий будинок площею 15 кв. м, розміром 7х5, вкритий металевим дахом, з погребом і криницею, та земельна ділянка, загальною площею 0,30 га. В іншому інформація по вказаному об'єкту і вимогам проведення прилюдних торгів, опублікована в оголошенні від 19 лютого 2008 року, залишається без змін та є невід'ємною частиною даного оголошення.

ЧЕСТЬ НАЦІЇ

ПОДИХ БОГУНА

17 лютого минуло 344 роки від дня страти найвидатнішого лицаря Козаччини Івана Богуна

Євгенія ЛЕЩУК

Рік народження українського героя залишається невідомим, натомість відомо, що він – вінницький полковник, наказний Гетьман України, 1651 року вразив цілий світ своїм героїзмом, вивівши під час бою під Берестечком більшість козацьких військ з облоги. Де був Богун – там була перемога, козаки йому вірили і любили його. Отже, протягом 15 років Гетьман не випускав з рук пернача, очолюючи визначальні переможні бої. Воїн-стратег, далекоглядний політик, Іван Богун був християнином з вражаючою інтуїцією і пророчим даром. Матінка-природа щедро нагородила його вродою, статурою, глибоким розумом та крицевою силою волі. Богуна знав і цінував весь світ, про що залишилися згадки у літературі на різних мовах. Зокрема, польский критик І. Роллє писав, що "з 80-ти діячів Хмельниччини Іван Богун – найпрекрасніший: поєднав розум, військові здібності, не заплямував себе жорстокістю, відзначився високою моральністю і вірністю високим ідеалам".

Богун не тільки не пішов до Переяслава зі своїм полком, не підписав ганебної угоди про підданство російському цареві, а й переконував Гетьмана Хмельницького у тому, що цей вчинок загрожував майбутньому України. Після смерти Богдана Хмельницького за гетьманства Івана Виговського Богун був постійно оточений польськими шпигунами, а 1662 року його арештували. 1663 року Івана Богуна звільнив Павло Тетеря, аби використати його славу і героїзм під час запланованого польським королем наступу на Україну. Вибір був один – або смерть, або подальша, хоч і підневільна, боротьба за волю України.

Зважаючи на інтелект та військові здібності Івана Богуна, його включили до складу військової ради та призначили наказним Гетьманом козацьких військ. Знаючи таємні плани Польщі з військової ради, Іван Богун подавав таємні повідомлення козакам у фатальний період облоги Глухова. Постачав також зброю та підказував, як краще діяти. Унаслідок – облога Глухова була знята, поляки затримані ще на місяць. Іван Богун розробив план перевороту для остаточного знищення ворога та об'єднання Правобережної та Лівобережної України в єдину незалежну державу. Згодом І. Богуна звинуватили у зносинах з російською стороною та урядом І. Брюховецького і 17 лютого 1664 року на світанку біля Новгорода-Сіверського, на краю села Комань закатували до смерти. Це довго замовчувалося, побутували різні версії страти.

І хоча досі немає в Україні належного пам'ятника Богуну, та є один вічний пам'ятник: висока гора над Десною, де пролилася священна кров Героя. Народ назвав ту гору Івановою Горою. Там, на вершині, лежить камінь із написом: "Тут спочиває полковник, наказний Гетьман Іван Богун". Під час приходу "визволителів" добрі люди приховали той камінь – пересунули убік, щоб не поглумились зайди над останками Героя. Нині там високий дубовий Хрест – могила Івана Богуна.

Завдання для нині сущих українців: увічнити і продовжити в житті славу великого Івана Богуна. 2004 року авторові цих рядків вдалося видати, а 2006 року перевидати альбом "Вічність Івана Богуна", весь наклад якого надійшов до історичних музеїв України, військових частин і навчальних закладів. Допомогло видавництво "Марка України", завдяки чому вже з'явилися марки, конверт з портретом Івана Богуна. Зі свого боку видавництво "Каменяр" друкує листівки, календарі, буклети, що їх розсилаємо по всій Україні. У вересні 2007 року на мої численні прохання НБУ видав монету "Іван Богун". Спільно з Львівською та Сіверською телестудіями створено телефільм "Іван Богун". Маю ще одну високу мрію: назвати один з кращих кораблів українського флоту славним іменем "Івана Богуна". Необхідно також запровадити ордени, медалі з портретом Івана Богуна, щоб нагороджувати ними українських воїнів за заслуги перед Вітчизною.

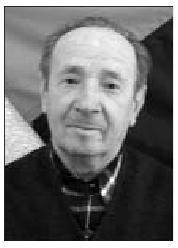
Ескіз пам'ятника Іванові Богуну. Автор: генерал-хорунжий, головний скульптор Українського козацтва Ігор Зарічний

Мені вдалося замовити 4 меморіальні плити з портретом Івана Богуна (художник В. Пойда). Три з них передано до Новгорода-Сіверського: дві будуть встановлені на вулиці Івана Богуна, а одна – на місці страти Героя – з підписами і лаконічним написом: "Тут сліди останні донині палають, І вічная слава по світу лунає". Відкриття – до дня пам'яти Івана Богуна. Четверта ж меморіальна плита потрапить на "козацькі могили" під Берестечком, де "полягли, а не здались", де Іван Богун вразив світ своїм подвигом.

Радію, що у школі села Пляшева поглиблено вивчають життя Івана Богуна. Тож є сенс і самій школі присвоїти його ім'я. Надійшла також радісна звістка з Жовтих Вод, де 22 лютого на вулиці Богуна відкрили меморіальну плиту, як і біля Корсуня, де був великий бій.

Дякувати Богові, нещодавно відвідали мене юні воїни з Ліцею імені Івана Богуна, привезли чудові нагороди, дякували за багаторічну співпрацю. Мрію, щоб на подвір'ї Ліцею з'явився, нарешті, славний вершник – Іван Богун. Тому звертаюся до Президента України Віктора Ющенка та всіх патріотичних сил у владі: вишукати кошти і позапланово – до 345-ї річниці загибелі Івана Богуна, що буде у лютому 2009 року, – спорудити ПАМ'ЯТНИК ІВАНОВІ БОГУНУ.

ВІТАЄМО!

З нагоди 75-річчя шлемо найтепліші вітання голові Одеської міської організації КУН Василю ПАРФЕНЮКУ!

Зичимо ювіляру – справжньому українському патріоту, міцного здоров'я, довголіття, невичерпної енергії, плідної праці в ім'я України, великого щастя і радості в особистому житті!

Одеська обласна організація КУН

* * *

Головний Провід КУН та редакція часопису "Нація і держава" приєднуються до цих щирих побажань.

ВІД АВТОРА

НАДУВНІ КУЛЬКИ

(Сюжет для Стівена Кінґа)

Іван АНДРУСЯК, поет

Дивовижні речі кояться в нашому політикумі. Часом навіть годі повірити в те, що все це насправжки! Уявляється хіба якийсь із "божевільних" романів Стівена Кінґа, де "на рівному місці" нагнітаються пристрасті, яких просто не може бути в реальному житті; де сюжетні ходи з кожним кроком стають усе карколомніші й неадекватніші, як у сні... Одначе прекрасно розумієш, що в Кінґа все це робиться з єдиною метою – розважити читача; а в українській політиці мета, з якою це коїться, нікого, здається, й не переймає...

Утім, навіть фантазії невгамовного "короля жахів" забракло для того, аби змоделювати ситуацію, схожу на ту, в яку "вляпалася" Партія реґіонів – точніше, та різношерста й неадекватна зграя вкрай неоднозначних політперсонажів, яка прибрала собі цю назву. А ситуація, поміж тим, дуже проста – і абсолютно божевільна: глава сусідньої держави погрожує націлити на нас ракети, фактично застосувати до нас ядерну зброю, – а тим часом офіційно зареєстрована у нас політична партія, котра, до того ж, має найбільше представництво у нашому-таки парламенті, активно в цьому главу сусідньої держави... підтримує!!!

Мовляв, бомбордуйте цю країну, робіть з нею, що забажаєте, лише посприяйте нам у тому, щоби ми були тут при владі вічно!

Такого не те що Кінґ, а навіть "королі абсурду" Семюель Бекет і Ежен Йонеско, вкупі з їхнім вірним послідовником, позаминулорічним лавреатом Нобелівської премії Гарольдом Пінтером, ніколи в житті не придумали б!

Тож скажіть мені, будь ласка, шановний читачу, – чи є з-поміж ваших знайомих люди, які все ще підтримують Партію регіонів?! Якщо є, то запитайте їх, між іншим, чи вони справді готові заради Януковича накласти головою під російськими ядерними бомбами?!

Ото ж бо й воно!

...Одначе наш "політичний пиріг" багатошаровий. І Янукович, який фактично підтримує ядерне бомбування країни, котрою хоче управляти, – це лише один "рівень абсурду". А ось вам інший рівень – так би мовити, "побутовий". Уявіть собі, що ви спокійнісінько їдете собі по місту на своєму авті, аж тут вас раптом, нахабно порушуючи правила дорожнього руху, "підрізає" інше авто; і мало того – водій-порушник висовує при цьому з вікна руку і скручує вам "комбінацію з одного чи кількох пальців", котра в романах Стівена Кінґа зазвичай трактується як "непристойний жест".

Звісно, ви обурені. Звісно, ви телефонуєте друзям і знайомим, щоби "по своїх каналах" дізнатися, хто ж той нахаба. І невдовзі таки дізнаєтеся, що це – заступник начальника спецпідрозділу "Кобра"!

Тож скажіть, будь ласка: навіть якщо б ви були тим, ким ви є, себто звичайнісіньким собі громадянином, але жили в нормальній країні, – то де б опинився ваш кривдник наступного-таки дня після свого "непристойного жесту"? Правильно: у глибокій-глибокій відставці після страшного-страшного скандалу!

Так-от: скандал розігрався і в нас – але лише після того, як усі принади "непристойного жесту" на пальцях заступника начальника спецпідрозділу "Кобра" спізнав... Голова Верховної Ради України!

Якщо навіть Голові Верховної Ради на дорогах показують "непристойні жести" – то що вже казати про нас, "простих смертних"?!

No comments...

...Комусь це може навіть і приємним видатися – що високопосадовці теж іноді потерпають від тих-таки "бздурів високопосадовців", що і всі ми. Але мені – неприємно. І зовсім не тому, що мені Яценюк "дуже подобається". Ні – як на мене, "яке їхало, таке й здибало". Але мені неприємно від того, що це, власне кажучи, моя країна, і я мушу нею пишатися – тоді як насправді мені соромно...

Бо чим, гадаєте, займаються цими днями наші політикани? Може, вони готують адекватну відповідь агресивному сусідові на його страшні погрози – привертають увагу світової громадськости до того, що країна, котра зголошувалася бути гарантом нашої безпеки в обмін на нашу відмову від ядерної зброї, тепер вивезені від нас ракети на нас-таки націляти зібралася?! Ні, це світова громадськість обурилася – а наші високопосадовці заяву Путіна якось пропустили "мимо вух"...

То, може, вони зайняті тим, що розробляють нове, значно жорсткіше до порушників законодавство, яке мало б навести, нарешті, порядок на дорогах?!

Ні – наші політикани обговорюють... можливість дострокових виборів... за неповних п'ять місяців після проведення дострокових виборів! Саме це стало ключовою темою останніх політичних дебатів у парламентських кулуарах.

Власне кажучи, в кулуарах тому, що в сесійній залі місця для депутатів практично не залишилося – сесійну залу окупували... надувні кульки з різними дурнуватими написами.

Фактично, надувні кульки окупували законодавчу владу в державі!

Тому закінчу я цю статтю – і напишу електронного листа старенькому Стівену Кінґу. Йому останнім часом, здається, бракне фантазії – у його новому романі світ захоплюють усього лише... мобілки. Нецікаво! Я маю для нього значно "веселіший" сюжет: надувні кульки захоплюють парламент!

Ось лише невесело якось від усього цього...

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк,

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Горького 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"

Замовлення №

Наклад 7 000 примірників

Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9